

O precizie cu adevărat înspăimântătoare By Virgil Mazilescu O precizie cu adevărat înspăimântătoare * * * dacă există în sfârșit speranța că mă voi putea întoarce o clipă dindrum și cu alți ochi voi privi marea: acel surîzător pas al inimii și tot astfel dacă există ceva lipsit de orice speranță: pielea (piele a unui înger) sub mari semnalizatoare* * * .

Ce-i spune un perete altui perete cînd se-ntîlnesc la colț”ce-i spune tristețea mea broaștei care se leagănă se leagănă ce faci dragostea mea dacă refuz și acum să vorbescce frumoasă toamnă ce despărțire ce învierepatru fără un sfert patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acumîn locurile prin care te mai afliprin ploaie merg - nimeni - am părul udși gîndul cît un pui de șoarece mic mic și negru și tu ce faci dragostea mea spăl rufe ca întotdeauna cînd plouă - te aștept întoarce-teapasă pe butonul liftului etajul șaptenu este prea departe de mormînt nimenidoar dumnezeuploaia mormanul de rufe murdare O precizie cu adevărat înspăimântătoare o dată familiarizat cu poezia lui virgil mazilescu.

Fernand Fournier Aubry și Willa Cather. {site_link} O precizie cu adevărat înspăimântătoarecoline verziîn stînga am cuvintele în dreapta putereasă fie doar a mea să fie doar o tîrfă pieptănându-secu lungi mișcări la lumina stelelor să fie câteodată mamănu te gîndi la amănunte draguledar nu te mai gîndi la amănunte dragulenu te gîndi nici la scheunatul inimii pe vreme de ploaienu te gîndi la roțițele desprinse din mecanismul ancestralși pleacă departe departe cît mielul este într-adevăr fiul mieluluideparte printre coline verzi și gospodării în floarepleacă și lasă-mă într-un urlat într-o pace fără margininu te gîndi la scheunatul inimii pe vreme de ploaieîn stînga tu ai cuvintele în dreapta puterea. sînt atît de frumosînt atît de viusînt atît de demnmîncați-mă O precizie cu adevărat înspăimântătoare patru fără un sfert patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acumîn locurile prin care te mai afliprin ploaie merg - nimeni - am părul udși gîndul cît un pui de șoarece mic mic și negruși tu ce faci dragostea mea spăl rufe ca întotdeauna cînd plouă - te aștept întoarce-teapasă pe butonul liftului etajul șaptenu este prea departe de mormîntnimenidoar dumnezeuploaiamormanul de rufe murdarei de capu' meu poemele lui mazilescu fie sunt totul.

Care e deseori asociat momentelor dezolante în care se află eul liric. *** viață moarte viață moartepentru că ne-am despărțit pînă acum de o mie de oripentru că ne-am despărțit de o mie două sute patruzeci și patru de orinoi nu ne mai putem despărți niciodată niciodatăoh salvie levănțică iasomie trandafir șatov ei au lumea lor și lumea asta a lor îmi face greațăși chiar cu o cutie goală de conserve în gură sînt gata să urluși chiar cu o bombă în măduva șirei spinării sînt gata să urlucă au lumea lor și că lumea asta a lor îmi face greață prefață și după ce am inventat poezia într-o încăpere clandestină din adîncul pămînturilor sterpe - curajul și puterea (omenească) s-au topit ca aburulși altceva în afară de faptul că m-am născut și că trăiesc și că probabil voi muri cutremurîndu-mă (ceea ce de altfel am vrut să spun și acum doi ani și acum trei ani de zile) deocamdată vai nu pot spuneîmi reiau prin urmare vechea limbă: începînd chiar din clipa de față. degetele subțiri care vor săpa canale-n pădure și se vor întoarce acolo mereu și vor intra încetul cu încetul în putrefacție? degetele subțiri nu mă mai tulbură patru fără un sfert patru fără un sfert dragostea mea ce faci tu acumîn locurile prin care te mai afliprin ploaie merg - nimeni - am părul udși gîndul cît un pui de șoarece mic mic și negruși tu ce faci dragostea mea spăl rufe ca întotdeauna cînd plouă - te aștept întoarce-teapasă pe butonul liftului etajul șaptenu este prea departe de mormîntnimenidoar dumnezeuploaiamormanul de rufe murdare O precizie cu adevărat înspăimântătoare un infinit de stelețe pentru prima jumătate.

Virgil Mazilescu alături de Leonid Dimov Nora Iuga și Alexandru Mușina îmi pare că e sufletul poeziei contemporane și recente. Ermetismul lor (moștenit de la Barbu) s-a metamorfozat în imaginile „tăioase” hiperexpresive cu greu mai poți scăpa de pofta unei descoperiri mai ample a acesteia (deși poetul este mort parc-aștepți mai multe poezii să răsară de undeva - probabil din adîncul pămînturilor sterpe). Creația sa împreună cu scrisorile către prietenul său Dumitru Țepeneag aflat în Franța a încăput între copertile unui volum postum de numai 166 de pagini

intitulat Poezii volum îngrijit de Mircea Ciobanu. Creația sa împreună cu scrisorile către prietenul său Dumitru Țepeneag aflat în Franța a încăput între copertile unui volum postum de numai 166 de pagini intitulat Poezii volum îngrijit de Mircea Ciobanu. Visul apare ca motiv al eliberării din realitate respectiv din supunerea poetului față de realitatea de care trebuie să fie mereu conștient pentru a o putea folosi drept inspirație în actul creator. Cuvântul e verde ca ochiul iubitei moartea e verde ca iarba inima lui tresaltă ca o broască verde verdele fiind astfel culoarea prosperității a entuziasmului a renașterii aflat în contrast cu galbenul poate deveni puțin monoton și previzibil atunci când îi citești opera dintr-un foc.

De o emoție bine dozată și de o expresivitate absolut fermecătoare, Cuvinte mari lipsite de sevă și totuși faceți un exercițiu anacronic și veți descoperi cât adevăr sunt în ele. „sînt atît de frumosînt atît de viusînt atît de demnmîncăți-mă”Extras din: „O precizie cu adevărat înspăimântătoare” de Virgil Mazilescu: O precizie cu adevărat înspăimântătoare din aventurile poetului iarba crescuse prea înalta pe șanțuri și nu mai putea fi numită iarbă - și iată un infern al fiecăruia, cu o lumânare și cu un singur cuvânt de bun rămas ai fi putut să scapi - și iată un infern al tău și numai al tău: flori albastre da înspăimântătoare flori albastre și mai ales nici o vorbă: cuțit lîngă cuțit despre apele care m-au învelit: și chiar despre felul cum voi trăi de azi înainte bolborosind - am visat cîteva vise frumoase cu niște animale care se roagă: dar poetul: pentru că trebuie să găsească un nume supunerii sale - iată că îl găsește. O precizie cu adevărat înspăimântătoare Aproape fiecare poem al lui Virgil Mazilescu are un refren al său, dar sintagmele stranii în care (se spunea că) sufletul meu doarme ca într-o vizuină pierdută nu mă mai ademenesc. această antologie nu mi-a fost de ajuns ca să-mi pot potoli foametea de poetul oltean deși a fost mai mult decît binevenită: fără îndoială unul dintre poeții de vîrf ai literaturii noastre. un vîrf de munte atît de înălțat încît cu greu poți respira în preajma-i (ceea ce nu e neaparat un lucru rău), voi vîna anticariatele pentru a avea prilejul de a înceta să mai respir. O precizie cu adevărat înspăimântătoare Același Mazilescu însă Va fi liniște va fi ploaie mi-a plăcut mai mult cu toate că și aici sunt cîteva poeme e acolo, O precizie cu adevărat înspăimântătoare Virgil Mazilescu a fost un eseist poet și traducător român afiliat onirismului poetic. În 1966 a debutat cu versuri în suplimentul „Povestea vorbii” al revistei „Ramuri” din Craiova pe atunci condus de Miron Radu Paraschivescu: A primit un premiu din partea revistei „Luceafărul” în anul 1968 pentru volumul de poezii Versuri: Virgil Mazilescu a preferat să fie un poet calitativ și nu unul cantitativ fiind înainte de toate un tehnician al discursului poetic: Această carte a apărut abia în 1996 la 12 ani de la moartea poetului: Virg Virgil Mazilescu a fost un eseist poet și traducător român afiliat onirismului poetic, În 1966 a debutat cu versuri în suplimentul „Povestea vorbii” al revistei „Ramuri” din Craiova pe atunci condus de Miron Radu Paraschivescu: A primit un premiu din partea revistei „Luceafărul” în anul 1968 pentru volumul de poezii Versuri, Virgil Mazilescu a preferat să fie un poet calitativ și nu unul cantitativ fiind înainte de toate un tehnician al discursului poetic. Această carte a apărut abia în 1996 la 12 ani de la moartea poetului. Virgil Mazilescu a fost și un excelent traducător însă niciodată nu a epatat deși cunoștea foarte bine limba franceză: A tradus cărți scrise de Jean Amila Jack Schaefer fie nimic: sunt! O precizie cu adevărat înspăimântătoare Virgil Mazilescu reprezentant al onirismului surprinde prin cromatica și metaforele inedite pe care le valorifică în poemele sale: Printre motivele recurente în imaginarul poetic se numără vulpea verdele galbenul marea visul luna, Eul liric se supune imaginarului poetic va trăi ”bolborosind” pentru a putea scrie cu luciditate: Spațiul oniric apare deci ca un loc în care ființa poetică se poate refugia. Mazilescu se folosește des și de culorile galben și verde pe care le asociază diferitor stări și diferitor obiecte acestea schimbându-și sensul în funcție de ele. Totuși în ansamblu mi-a plăcut poezia lui VM și am primit-o exact așa cum este ceva mai puțin pentru a doua. Poezia lui Virgil Mazilescu este un must read. stepan trofimovici verhovenskivenise prin perete. prin mortarul vechi stacojit sfarimicios. vorbeai de doi ani de zile cu umbrănefericirii tale. nimic nu se auzea nimic nu se vedea. reteaza-i vinele ti-a spus. si cat mai repede. nici o mîngîiere și flori albastre și nici o vorbă. mîna va crede că visează. limba doarme de nouă ani între ape. despre galbenul irascibil. Tocmai de aceea.

Ca pe un cadou. o sucesc o mîngîi o bat cu sete. păcat de cele care nu sunt dar cele care sunt. O precizie cu adevărat înspăimîntătoare

Virgil Mazilescu

O precizie cu adevărat înspăimîntătoare

